

Thøger Larsen
Stormfuld Vinternat

Vinterstormen
er skarp som Hjerteveen.
Alle Vaarevnerne
sover under Sneen.

Vinternatten
er naadeløs i Norden,
stænger haardt for dem,
der sover under Jorden.

Livløs Maanen
skinner os til Døde,
skinner saa inderligt
gudsforladt og øde.

Hærdet Glæmsel
af gamle Veer lyser,
af afsjælet Smerte,
mens Jordskorpen fryser. –

Dødeligt skønne
maaneklemte Klage
af milelange Storme
i nøgne Træer og Tager!

Synger du ej
af en virkelig Smerte,
hvor kan du da saadan
gaa os til Hjerte?

Engang veed vi
den tynde Stilhed kommer,
Majmaaneds Afmagt,
Juni uden Sommer.

Ak, Tiden skynder sig
alt, hvad den mægter,
med at faa Mulddynen
over alle Slægter.

Verden taber Varmen.
Solen, vi har dyrket,
kaster sin sidste
Lue bort i Mørket. –

Nu skinner Maanen
manende paa Sneen.
Vinterstormen
er skarp som Hjerteveen.

Det fjerne, 1907.